

Hvorfor måtte  
Mila alltid være  
så perfekt?



# Ana oppdager sin egen verdi

Av Lucy Stevenson Ewell  
(Basert på en sann historie)

Denne historien fant sted i Canada.

“Mamma, vet du hva?” sa Anas eldre søster, Mila. Hun holdt opp karakterkortet sitt fra skolen. “Jeg fikk toppkarakterer i alle fag!”

Ana himlet med øynene. Hvorfor måtte Mila alltid være så perfekt?

“Så flott”, sa Mamá. “Jeg er stolt av deg.” Hun snudde seg mot Ana. “Og hva med karakterene dine?”

Ana ga Mamá karakterkortet sitt. “De er bra”, sa Ana og så ned. Ana jobbet hardt med skolearbeidet. Men hun hadde ikke toppkarakterer, slik som Mila.

“Jeg er stolt av deg også”, sa Mamá. Hun ga Ana en klem.

Hun sier det bare for å få meg til å føle meg bedre, tenkte Ana. Mila hadde alltid vært smartere enn henne.

Men Mila var ikke bare bedre på skolen enn Ana. Hun var flinkere til *alt*. Hun hadde flere venner. Hun hadde penere hår. Hun var flinkere i idrett. Alle elsket Mila.

Anas foreldre prøvde å hjelpe.

“Du er så viktig, Ana”, pleide Papi å si.

“Du er vakker og smart”, pleide Mamá å si.

Men Ana følte seg hverken viktig, vakker eller smart. Ikke sammenlignet med Mila.

En dag spilte Ana og Mila et brettspill. “Du vant visst igjen”, sukket Ana.

“Vil du leke noe annet?” spurte Mila. “Vi kan jo gå ut en tur. Jeg vedder på at du vil slå meg i fotball!”

“Nei!” snerret Ana. “Jeg er lei av å tape, og jeg er lei av at du alltid er bedre enn meg.” Hun følte det som om det kokte inni henne.

Mila sperret opp øynene. “Unnskyld –”

Ana snudde seg og løp til rommet sitt før Mila fikk fullført setningen. “Jeg kommer aldri til å bli like perfekt som deg!”, sa hun og smalt igjen døren.

Ana lå på sengen med ansiktet ned i puten. Hun var så sint!

Hun pustet dypt inn noen ganger. Da Ana hadde roet seg, knelte hun for å be. “Kjære himmelske Fader”, sa hun, “vær så snill og hjelp meg. Jeg er alltid misunnelig på Mila.” Stemmen hennes ble lav. “Jeg føler at jeg aldri vil bli bra nok. Elsker du meg virkelig?”

En varm følelse spredte seg fra Anas hode og ned til tærne. Så fikk hun en tanke. Vår himmelske Fader elsket mennesker fordi de var Hans barn. Ikke fordi de var best. Kanskje Ana ikke trengte å være bedre enn noen andre for å bli elsket. Hun var elsket akkurat nå.

Ana fortsatte å knele. Hun ville ikke at den gode følelsen skulle forsvinne. Vår himmelske Fader elsket henne – høyt.

Da banket det forsiktig på døren. Det var Mamá. Mamá satte seg på sengen ved siden av Ana. “Jeg hørte at du var lei deg.”

Ana nikket. “Ja. Men jeg føler meg bedre nå. Jeg vet at jeg ikke burde være sint på Mila for at hun får gode karakterer eller vinner. Jeg ba en bønn, og det hjalp veldig.”

Moren la armen rundt Ana. “Hvordan følte du deg da du ba?”

“Bra”, sa Ana. “Jeg følte at jeg var veldig viktig for vår himmelske Fader.”

Mamá trakk Ana tett inntil seg. “Du har alltid vært veldig viktig – for vår himmelske Fader og for oss. Men jeg er glad for at *du selv* vet det nå.”

“Enig. Jeg skal be Mila om unnskyldning for at jeg kjeftet på henne.” Ana smilte. “Og spørre om hun vil spille fotball!” ●